

Никола Јаневски

НОЋНО ВЕНЧАЊЕ

П О М А М А
сенима Рембоа

*Која је то луда, узаврела
крв да помамно отварам окна?
Зар хладноћа не допире до мојих
жила, пре времена усахлих?
Хоћу ли тиме повратити
изгубљену младост?*

*Крви, не слушај луде речи
младог безумника! — рече
остарели разум.*

*Али крв не познаје временске
границе, само тело може бити
уморно.*

Н О Ћ Н О В Е Н Ч А Њ Е

*У коју страст да се претворим,
којим крилима да полетим?
Нагон ме гони, морам кренути!
Пред Питијом ћу клекнути, божанска
ме девица надахнути. Младост ме моја
гони, разузданост то није, ал
Дионисос ћу опет нови бити.*

*Венчање објављујем: Минерва
је одабрана!*

Ч А Р О Б И Н А П И Т А К

У немости сусретох еолске
путнике
А твојим непцима, вечно жедним,
понудох напитаk нашег кушања.

М И Н О Т А У Р

Из центра лавиринта мноштво
ходника у бескрај што воде,
људска су нада.

Завршив с мутањима, увек
је зид: одвећ чврст да би кроза
њ проћи могао, а довољно не
скрива свет с друге стране, с
непознатим реалијама, до ког се
не може допрети. .

Н А У К А

У неистраженим пределима
човековим скрива се довољно
чемера
Није поребно тако често
тражити га.